

CURIERUL MISSIONAR

CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE

Anul XXVI. Nr. 2

CELOR CE BINEVESTESC PACE

Iunie 1948

CUPRINSUL

1. Fii lăudat Stăpâne *R. Artenian*
2. Privegheați asupra turmei *D. Florea*
3. Cântec și fapte *V. Florescu*
4. Inima e o vioară *G. Const.-Congo*
5. Credința și iubirea
de aproapele *Gh. Stănică*
6. Comoara'n țarina ascunsă *I. Bătrâna*
7. Malaria *Dr. I. Moldovan*
8. Avem o Constituție nouă *I. Bătrâna*
9. Nu uita *Eugenia Popov*
10. O lămurire *Șt. Demetrescu*
11. Studii Biblice
12. Intrebări Biblice
13. Joc biblic
14. Joc de memorie
15. Inștiințări
16. Ecouri

Fii lăudat Stăpâne

*Fii lăudat, Stăpâne,
Fii lăudat mereu,
Că sunt condus de Tine,
Că sunt salvat și eu.*

*Am fost pierdut de turmă,
In lume rătăcind,
Dar Tu m'ai luat de urmă,
Tu m'ai cătat iubind.*

*M'ai dus din nou în staul,
Cu milă m'ai legat,
Și paznic pentru noapte
Asupră-mi ai vegheat.*

*Tu-mi ești Stăpân de-acuma,
Tu fi-mi Conducător,
Eu vreau să-ți fiu o oaie,
Iar Tu, un Bun Păstor.*

R. Artenian

Privegheați asupra turmei

Sfânta Scriptură atrage luarea aminte păstorilor turmei ca să ferească pe credincioși de persoanele care umblă în neorânduială. Cetiți 2 Tes. 3, 6—16. Aceia care „trăiesc în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri”, nu sunt vrednici de încrederea frățească. Apostolul zicea: „Dacă n'ascultă cineva ce spunem noi în această epistolă, însemnați-vi-l, și să n'aveți niciun fel de legături cu el, ca să-i fie rușine”. Căci astfel de persoane „se deprind să umble fără nicio treabă din casă în casă; și nu numai că sunt leneșe, dar sunt și limbute și iscoditoare, și vorbesc ce nu trebuie vorbit”. 1 Tim. 5, 13.

„Mulți nu-și dau seamă de legătura cea sfântă cu comunitatea, și sunt îndărătnici în a se supune restricțiilor și disciplinei ei. Felul lor de a se purta arată, că ei vor să-și scoată în evidență propria lor judecată, mai presus decât judecata întregii Biserici unite; și nu au grijă să ia seama la ei înșiși, ca nu cumva să încurajeze un spirit de împotrivire la glasul comunității. Aceia cari dețin poziții de răspundere în Biserică, poate că au oarecari greșeli ca și alți oameni, și se poate să

greșească în hotărârile lor; cu toate acestea, Biserica lui Hristos pe pământ le-a dat o autoritate care nu poate fi desprețuită cu ușurință”. Mărturiile Vol. 4, p. 17.

„În timpul din urmă s'au ivit între noi persoane, cari pretind a fi servii lui Hristos, dar a căror lucrare este contrară unității pe care Domnul nostru a stabilit-o în Biserică. Ei au planuri și metode de lucru originale... Acești oameni au nevoie mai mult să fie ucenici decât învățători în școala lui Hristos... Desbinările în comunitate desonorează credința lui Hristos în fața lumii”. Mărturiile p. 238, 239.

„Persoanele cari se poartă potriviv propriilor lor trăsături asprele caracterului, refuzând să tragă la un jug cu alții cari au o lungă experiență în ce privește lucrarea lui Dumnezeu, vor ajunge a fi orbiti prin încrederea în ei înșiși, neinstare să facă deosebire între minciună și adevăr. Nu este bine, ca unii ca aceștia să fie aleși drept conducători în comunitate, căci ei vor urma după propriile lor idei și planuri, fără să ia seama la părerea fraților”. Faptele Apostolilor p. 279.

Trebue luare aminte ca să nu

se strecoare învățători îndepărtați de adevărul Sfintelor Scripturi. Amvonul trebuie ferit de învățători neautorizați.

„În nicio împrejurare un predicator, presbiter, sau alt slujbaş al comunității, să nu invite persoane străine sau neautorizate să conducă serviciul divin, să vorbească, la vreo adunare a comunității. Se întâmplă uneori că persoane cari au fost îndepărtate din lucrarea de predicare, sau cari au fost excluse din comunitate în vreun loc oarecare, sau chiar și persoane prefăcute, având anumite intenții, vin, și prin cuvinte meșteșugite ajung să fie primite în comunitățile noastre. Se va avea multă grijă să se împiedece lucrul acesta. Persoanele vrednice de încredere, cari fac parte din comunitățile noastre, vor fi în stare să arate cine sunt prin prezentarea actelor lor de împuternicire vrednice de crezare”. Manualul Comunității p. 163.

De asemenea, se reamintește tuturor slujbașilor Bisericii că, este interzis a îngădui ca în Casa de Rugăciune să aibă loc discuții publice contradictorii asupra punctelor de credință.

D. Florea

Cântec și fapte

„Melodiile de laudă sunt ca atmosfera cerului, și când cerul vine în legătură cu pământul, atunci e numai muzică și cântec, mulțumiri și cântări de laudă”.

De când istoria ne amintește ceva despre muzică, ea s'a dovedit ca un factor de primă însemnătate în inspirația și însuflețirea oamenilor spre idei de propășire, spre mai bine, spre descătușare de lanțurile robiei.

Tot la fel în cele spirituale cântecul este acela ce aduce suflétului atingerea minunată a Spiritului Sfânt, înnobilând caracterul și înălțând gândurile spre idealurile cele mărețe ale frumosului și sublimului, spre o viață curată și sfântă.

Cântecul pentru creștin este o respirație a sufletului său, o exprimare a gândurilor și dorurilor

lui de mai bine, de apropiere de Dumnezeu și de proslăvire a Lui și a marelui jertfe înfăptuită de Domnul Hristos pe crucea de pe Golgota.

Mulți sunt cei a căror viață plină de păcate a fost schimbată la auzul melodiilor cerești, sub atmosfera cerului.

Cât de înălțătoare de suflet sunt clipele petrecute în intonarea unor asemenea cântări de preamărire a lui Dumnezeu; și cunoscând că ele sunt ca și o rugă, ar trebui să nu dovedim vreo ușurătate în ce privește atitudinea noastră atunci când le intonăm sau când ne găsim acolo unde ele sunt intonate.

Multă grijă ar trebui să avem atunci când cerul este invitat în familiile noastre cu ocazia ce-

lebrării unei nunți sau cu altă ocazie. Să nu uităm că acolo, ca și în localul de închinare imnul acela religios își are același rol, și anume de a ne îndrepta gândurile spre Dumnezeu. De aceea atenția noastră ar trebui îndreptată ca nu cumva prin atitudinea noastră, sau prin felul cum intonăm aceste imnuri sfinte ele să ajungă simple mijloace de distrare a mesenilor, cari în timp ce corul întonează un asemenea imn, ce este o rugă, ei continuă să vorbească, să râdă, să glumească, sau să rostescă vorbe ușurate.

Cel mai bine este ca toți să ia parte la cântec, fiind cu toții prinși în rostirea laudelor la adresa lui Dumnezeu, iar nu numai câțiva, o grupă de tineri, în vreun colț din cameră sau într'o cameră alăturată.

Dacă în localul de închinare se cere ca în timp ce corul înalță imnurile de laudă să fie liniște, iar coriștii să aibă o atitudine cuviincioasă în ce privește îmbrăcăminte și purtarea, de exemplu nu cu mâinile în buzunare sau la spate ori altceva de felul acesta, la fel trebuie observate aceste lucruri și în alte locuri unde corul aduce laude lui Dumnezeu prin cântări.

Cu cântecul nostru să unim și fapta, și atunci rezultatele pentru noi și pentru cei din jurul nostru vor fi din cele mai minunate, mai însuflețitoare și mai inobilatoare de gânduri.

Ocupându-ne de această latură a lucrării frumoasă și măreață a corurilor invitate în familii cu anumite ocazii spre a îndrepta mințile oamenilor spre cele sfinte, să luăm aminte și la alte lucruri.

Să nu uitați, iubiți tineri, că diavolul umblă răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită, pe cine să tragă în vreo ispită și apoi în păcat. El este un foarte iscusit vrăjmaș în a se prezenta și a se îmbrăca într'o mantie cu înfățișare de sfințenie și nevinovăție.

S'a observat în unele locuri că la asemenea ocazii (nunți), o parte din oaspeți — tineri și chiar mai în vârstă — în dorința lor de a se distra se dedau la unele jocuri, așa numite „de societate”, despre care nu s'ar putea spune întotdeauna că sunt spre laudă și mărirea lui Dumnezeu. Nu uitați, iubiți tineri, că diavolul caută și el astfel de ocazii spre a-și face lucrarea lui prin aceea

că va da cuiva gândul vreunui joc care deși la prima vedere ar părea nevinovat, totuși cuprinde situații pe cari Satana vrea să le folosească în scopul urmărit de el.

Diavolul este un vrăjmaș al sufletelor noastre care niciodată nu pleacă în concediu, și niciodată nu obosește în lucrul său de distrugeré și de ținéré în robie sufletească și decădere morală.

Să fim atenți cum ne petrecem

Inima e o vioară

*Cu vioara se tot cântă:
Câtă apă e'n ocean,
Dar de nu e acordată
Scârțâe ca un cocean.*

*Inima e o vioară;
Cântul ei e prea ales...
Ci, să vezi, vioara asta
Cât de fals cântă ades.*

*Ca o inimă să cânte
Cântul cel plăcut mereu,
Trebuie să fie pusă
In acord cu Dumnezeu.*

G. Constantinescu-Congo

orele noastre libere. Gândul să ne fie ca prin tot ce facem să aducem laudă lui Dumnezeu, să fim o epistolă vie, pe care oamenii citind-o prin vorbele și faptele noastre, să aducă preamărire lui Dumnezeu.

În revistele noastre am publicat mai multe jocuri biblice, de învățătură și de creștere a noas-

tră, să le folosim pe acestea, și apoi să căutăm a găsi altele noi.

De asemenea nu este bine pentru un copil al lui Dumnezeu a rămâne prea târziu în noapte, departe de cămin, aceasta atât din punct de vederé al sănătății cât și spiritual.

S'a dovedit că orele de somn dinainte de ora 12 noaptea sunt mult mai valoroase decât mulțimea celorlalte de dimineață, când am dori să prelungim somnul spre a ne odihni.

Apoi, cu cât trecem mai mult de ora 10 seară, creierul începând să obosească, nu mai putem avea deplinul control asupra cuvintelor și faptelor noastre. De aceea, atunci când luăm parte la vreo nunță grija noastră să fie aceea ca miezul nopții să ne găsească pe fiecare la ei acasă și culcați spre a fi gata a două zi pentru muncă folositoare atât nouă cât și celor din jurul nostru.

Dumnezeu și societatea are nevoie de caractere în lumea aceasta, persoane cari nu-și irosesc viața în ore petrecute în noapte târziu, ci își cheltuesc toată puterea lor în tot ce este demn, frumos și nobil.

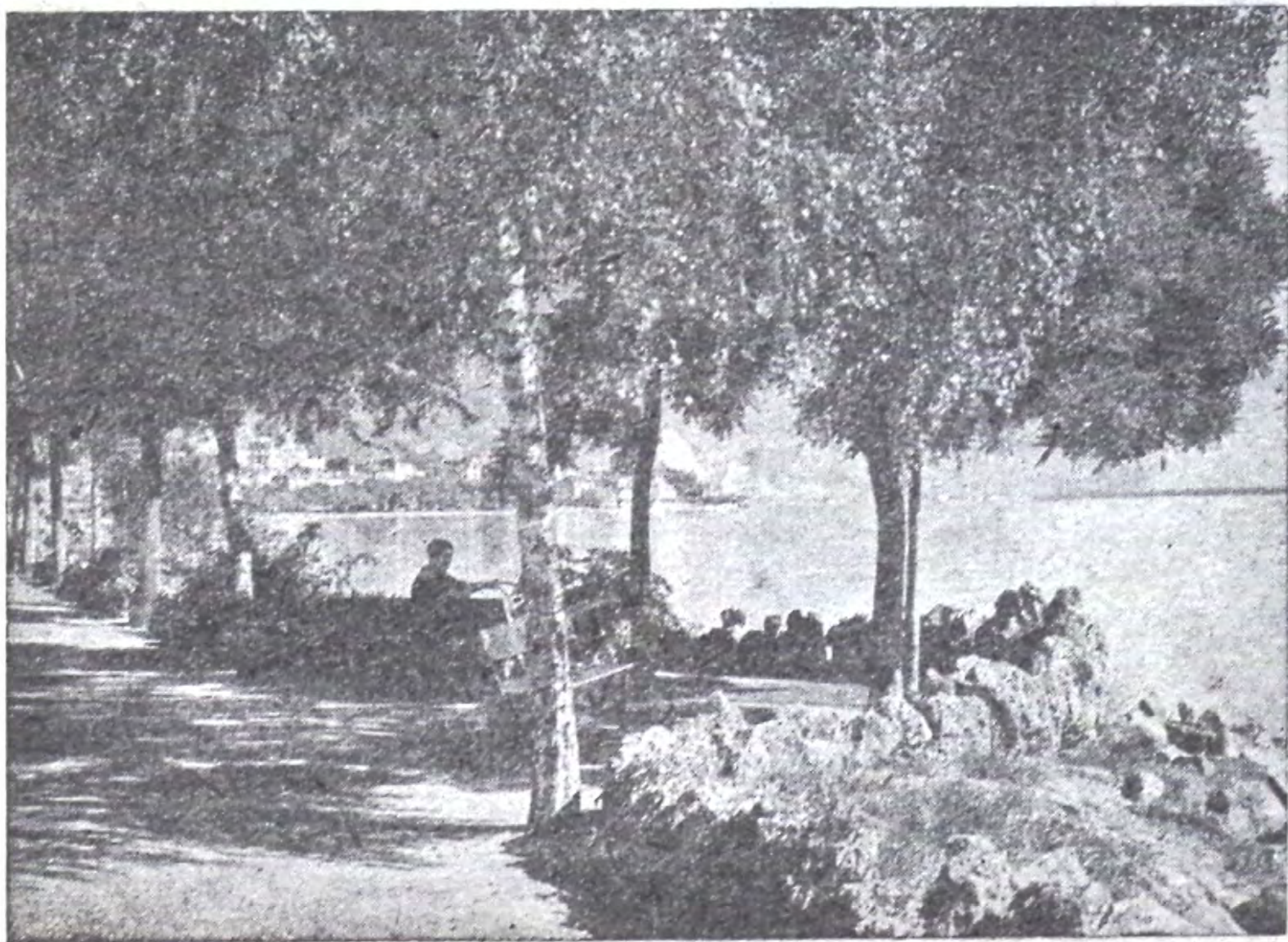
„V'am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău”, spune apostolul Ioan (1 Ioan 2, 14) adresându-se tineretului de atunci și de acum.

Cuvântul apostolului Pavel să-l luăm ca îndrumător în viața noastră de umblare cu Hristos:

„Nimeni să nu-ți desprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție... Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți. Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora: stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă”. 1 Tim. 4, 12—16.

Dumnezeu dorește ca fiecare corist să fie un conlucrător cu El în a duce sufletelor prinse în robia păcatului, melodiile cerului pline de făgăduinți din cele mai prețioase și îndrumătoare spre Hristos.

V. Florescu

Credința

și iubirea de aproapele

„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută”. Ebrei 11, 6.

Creștinul are nevoie de credință. Pentru el, credința este ca sufletul în trup, făcând din om o ființă vie. Legătura lui cu Dumnezeu se face prin credință. Apostolul Pavel îi dă o definiție destul de clară: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile cari nu se văd”. Ebrei 11, 1. Prin încredere neclintită în făgăduințele date de Dumnezeu, viața creștinului e luminată și pătrunsă de Cuvântul Său, așa cum atmosfera e luminată de soare, aerul din cameră parfumat de mirosul crinului, sau seva care circulă în pom până la cele mai depărtate ramuri. „Credința este încredere în Dumnezeu, — încredere că El ne iubește și știe ce este spre cel mai mare bine al nostru. Astfel în locul căii noastre proprii, ea ne conduce să alegem calea Lui. În locul neștiinței noastre, ea primește înțelepciunea Sa; în locul slăbiciunii noastre, tăria Sa; în locul păcătoșeniei noastre, — neprihănirea Sa. Viața noastră, noi înșine, suntem deja ai Lui; credința recunoaște dreptul Său asupra noastră și primește binecuvântarea ei. Credința, cinstea, curățenia sunt arătate ca secrete ale vieții plină de succes. Adevărata credință este viață. O credință vie înseamnă o creștere în putere, o încredere statornică, prin care sufletul devine o putere învingătoare”. — Slujitorii Evangheliei”, p. 259. 261.

În religia Domnului Hristos credința nu este un simțământ ci un adevăr. Influența ei reînviătoare transformă ființa întreagă, ridi-

când pe om deasupra oricărui viciu degradator și josnic și îi înalță cugetele și dorințele către Dumnezeu și cer. Unit cu Cel Infinit, omul este făcut părtaș al firii divine. Duhul Sfânt folosind în om darul credinței, guvernează și disciplinează, nu numai o parte, ci totalitatea vieții omului, în toate zilele, în fiecare oră și în fiecare clipă. Din cele de mai sus înțelegem că singura credință, care ne va fi de folos, este aceea care cuprinde pe Domnul Hristos ca Mântuitor personal și care își însușește meritele Lui. El este Cel care ne-a iubit, lăsând pentru noi următoarea poruncă: „Pentru că Eu v'am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu”. Ioan 13, 15.

Iubirea față de aproapele

„Chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, și n'aș avea iubire, nu sunt nimic”. 1 Corint. 13, 2, u. p. Iubirea, adevărata iubire față de semenii noștri, dovedește iubirea față de Dumnezeu. Se poate ca să facem mare vâlvă de credința noastră, dar fără de iubire față de aproapele nostru nu valorează nimic. Credința noastră se poate să ne conducă chiar să ne dăm corpurile să fie arse, dar fără de iubire plină de sacrificiu de sine, așa cum a fost trăită în intimitatea lui Isus, și dovedită în viața Sa, noi suntem ca arama sgomotoasă și țimbalul răsunător. Iubirea se dovedește prin fapte, săvârșite în folosul semenilor noștri. Biserica — corpul lui Hristos — trebuie să fie vie, dovedind iubirea ei prin fapte. Faptele de iubire sunt dovedite în viața individuală de toate zilele — către Dumnezeu și aproapele său. Dacă nu este așa, nu poate fi numită Biserica lui Hristos. Apos-

tolul Iacob spune hotărît: „După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă”. Iacob 2, 26.

Credința și faptele în legătura lor pentru o viață creștină desăvârșită sunt absolut necesare, tot așa ca suflarea de viață pentru corp, spre a deveni un „suflet viu”. Desparte-le și viața se stinge; leagă-le și va izvorî viața. Tot astfel stau lucrurile și cu credința și faptele; desparte-le și vor fi fără de putere, fără de viață spirituală; unește-le și vei deveni un creștin viu, zelos și binevoitor, un urmaș al Domnului Hristos.

Descoperim la Domnul Hristos, că „în El era viața, și viața era lumina oamenilor”. Ioan 1, 4. El a dovedit iubire pentru omenirea întreagă, fără deosebire de naționalitate, rasă sau neam. Chiar numai un suflet pentru El are mare preț. Cine-i poate prețui valoarea? Dacă vrem să știm cât prețuește să mergem în Ghetsemani și acolo să veghem împreună cu Isus în acele ceasuri de mare frământare sufletească.

Caracterul divin al Bisericii trebuie să dovedească în toate asemănare cu Domnul Hristos. Bisericii i-a fost încredințată predicarea Evangheliei la orice neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. Domnul Hristos și îngerii cerești veghează în fiecare clipă asupra ei. El vrea ca lucrarea să prospere, spunând chiar către cei șaptezeci de ucenici: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său”. Luca 10, 2. Dumnezeu face însă ca vestirea Evangheliei să depindă de lucrarea și darurile de bunăvoie ale poporului Său. Acest principiu a fost continuat în toate generațiile succesive, începând chiar dela Avraam. În fiecare veac s'a cerut din partea urmașilor Domnului Isus Hristos veghere asupra sufletului lor și credincioșie. Lucrarea spirituală este importantă, încât ar trebui să ne îndoim simțintele. Fiecare dintre noi avem ocazie să folosim în măsura cea

mai mare posibilitățile pe care le avem pentru predicarea Evangheliei, spre mărirea lui Dumnezeu și spre innobilarea omenirii. Indiferent care ar fi darul nostru — lucrarea sau abnegăția — dacă nu este însoțit de iubirea inimii, el nu folosește la nimic. Numai acela care se predă cu totul lui

Dumnezeu, îi va servi în modul cel mai plăcut Lui, deoarece prin comuniunea cu Dumnezeu, oamenii devin împreună lucrători cu El, în a prezenta caracterul Său în omenire. Enoh a umblat cu Dumnezeu. În mijlocul muncii încordate — în viața de toate zilele — el și-a menținut neclintit legă-

tura cu Dumnezeu. Cu cât erau mai mari și mai arzătoare lucrările sale, cu atât mai mult, rugăciunea lui pentru el, familia sa și semenii săi, era mai stăruitoare și mai fierbinte. El știa că Dumnezeu vrea să vadă pe toți fiii și fiicele Sale, fericiți, plini de pace și de spirit de ascultare.

G. Stănică

Comoara'n țarină ascunsă

„Impărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într'o țarină. Omul care o găsește, o ascunde; și de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are, și cumpără țarina aceea“.

Matei 13, 44.

*Comoara'n țarină ascunsă,
Cereasca Ta împărăție,
Eu am găsit-o azi, Stăpâne,
Și cânt de-atâta bucurie.*

*Cânt în amurg și 'n zorii zilei...
Cânt ne 'ncetat... Și tot ce-aș vrea
Ca s'o văd a mea comoara,
E ca s'o știu pe veci a mea.*

*Ca eu s'o dobândesc sunt gata
Să-mi dau întreaga mea avere;
Chiar viața'n schimbu-i de mi-ai cere-o
Ți-aș da-o, Doamne, cu plăcere.*

*Renunț la rang și la renume,
La desfătări renunț de-acum;
Azi înțeleg că toate-acestea
Deșertăciune sunt și fum.*

*Pe veci eu mă despart de lume
Și de-ale ei nelegiuiri;
Nu vreau să mai jertfesc de-acuma
Pe-altarul pământestei firi.*

*Așa doresc să fac... Ci, iată,
Eu sunt biet vierme pieritor...
Cum voi putea avea comoara
Fără să-mi dai Tu ajutor?*

*Cu brațul Tău slăvit, Stăpâne,
Tu sprijinește-mă, degrab'...
Puterea Duhului Tău dă-mi-o
Să nu mai fiu de-acuma slab.*

*Cu renunțarea mea la rele
Fă Tu să pot azi cumpăra
Comoara'n țarina ascunsă:
Slăvită 'mpărăția Ta.*

Ion Bătrâna Voivodeni

ANUNȚ

Fratele Costică Felea (orb), membru al comunității Galați, cunoaște frângeria, și dorește să lucreze la un atelier al unui frate adventist. Adresa la fratele Ionescu C. G., Galați Str. Sf. Împărați Nr. 3.

MALARIA

sau

Frigurile de baltă

În dorința sa de a înlesni cât mai mult condițiile de trai ale poporului, departamentul respectiv al Guvernului a făcut planul campaniei antimalarice pe care l-a și pus în aplicare, dându-și astfel toată silința ca și locuitorii regiunilor bântuite de malarie să se bucure de o sănătate mai bună, scăpând de una din cele mai neplăcute boli. Spre atingerea scopului urmărit, Ministerul Sănătății a și trimis echipe de specialiști în județele Covurlui și Tulcea, încă de la data de 15 Aprilie a. c., pentru a constata, pe teren, cari sunt măsurile cele mai bune cari trebuiesc luate pentru a se ajunge la distrugerea neamului de țânțari răspânditori de boală.

După constatările și rezultatele obținute în aceste două județe, cercetările se vor extinde și asupra întregului litoral al mării, precum și asupra malului Prutului și al Dunării; și acestea toate pentru ca de îndată să înceapă, apoi, **marea campanie antimalarică** pentru prevenirea valului de boală din vara această. Măsurile cari se vor lua vor fi cât mai variate și generale. Astfel, se vor asana mlaștinile, se vor desanofeliza bălțile cu substanțe insecticide, și, în sfârșit, întreaga populație din aceste regiuni va fi tratată cu chinină.

Toate acestea cer muncă și cheltuială. Guvernul R. P. R. este gata pentru orice sacrificiu făcut în folosul poporului. Este bine ca fiecare din cei vizați să dea tot concursul organelor însărcinate cu aducerea la îndeplinire a planului campaniei ce se va duce împotriva malariei.

Fratele Dr. Ioan Moldovan, unul din colaboratorii revistei noastre în chestiunile ce privesc sănătatea ne vorbește în rândurile de mai jos despre malarie și ravagiile ei.

Curierul Misionar

Există în țara noastră ca și în alte țări din Răsăritul și Sudul Europei o mulțime de râuri cu ape stătătoare și nenumărate lacuri mai mici și ochiuri de apă ce fac ca traiul locuitorilor din jurul lor să fie foarte greu. Astfel, de-a-lungul Dunării până la revărsarea ei în mare, pe o rază de 30—40 km. este o zonă primejdioasă, în care bântue malarie ca și pe tot țărmul Mării Negre, inclusiv delta Dunării. Apoi de-a-lungul râurilor cu ape leneșe ce-și respiră undele în nenumărate ochiuri de apă ca: Argeșul, Dâmbovița, Neajlovul, Ialomița, Buzăul, Siretul, Prutul cu toți afluenții lor, precum și toate lacurile presărate în câmpia Olteniei, Munteniei, Dobrogei și podișul Moldovei, în toate aceste

zone malarie este foarte răspândită.

Numai Transilvania și Bănatul nu au zone cu malarie decât în mod excepțional.

În linii generale aceasta este harta de răspândire a malariei în țara noastră.

Și la periferia orașului București există această boală din cauza multor bălți din gropile din care s'a scos pământ pentru cărămizi.

Și ca să ne dăm mai bine seama de gravitatea acestei boli, e bine să știm că sunt aproximativ o jumătate de milion de bolnavi de malarie anual în zonele mai sus descrise.

De ce sunt periculoase aceste zone malarogene?

În apele puțin adânci cu multe ochiuri de apă, ce curg leneșe, trăiesc larvele din cari se nasc țânțarii care la rândul lor împrăștie boala.

Țânțarii cari înțeapă omul și vietele sugând sângele cu care se hrănesc și prin acest mod împrăștiind boala, își depun ouăle lor pe marginea acestor ape puțin adânci. Din ouă nu iese direct un țânțar ci un viermișor intermediar care plutește pe apă și care se numește larvă. Larva se hrănește cu vegetația ce crește pe marginea apelor. Din larvă iese apoi țânțarul adult. Țânțarii se înmulțesc vara începând cu luna

Iunie, până în luna Septembrie. În acest anotimp se nasc două sau trei generații de țânțari. Lor le plac căldura umedă și înțepă numai seara în amurg; înțepă în special țânțarii femele.

În general sunt două feluri de țânțari cari înțepă. Specia care răspândește malaria se numește **anopheles maculipenis**. Acești țânțari periculoși ce răspândesc boala pot fi ușor recunoscuți prin aceea că partea dinapoi a corpului, având picioarele mai lungi, stă mai sus ca partea dinainte unde e capul. Acest fel de țânțari mai au pe aripi câteva puncte negre. Specia a doua care nu răspândește boala, deși înțepă, se numește

niște aburi cărora le ziceau „mişme” și că acestea dau frigurile. Azi se știe precis că cei cari răspândesc frigurile la om sunt țânțarii cari trăiesc pe marginile apelor.

Care este microbul bolii și unde trăiește el?

Microbul malariei este foarte mic și se vede bine numai la microscop. El are o formă ovală sau rotundă și este cu mult mai mic decât un globul roșu din sânge. Acest microb se numește **hematozoarul palustru** sau **plasmodium malarie**. Trăiește în sângele omului și în special în globulele roșii ale sângelui pe care le mănâncă micșorând astfel numărul lor.

Astfel, un singur om bolnav poate să îmbolnăvească sute de oameni sănătoși prin intermediul țânțarilor.

Perioada de incubație

Timpul care se scurge dela data când omul a fost înțepat de țânțar și până când apar primele semne de boală este de două săptămâni. Această perioadă de timp se numește perioada de incubație.

Cum se prezintă malaria, și care sunt semnele de boală?

După ce au trecut două săptămâni dela data când omul a fost înțepat de țânțari, în plină sănătate, deodată omul este apucat de niște fiori puternici cari îl scutură, îl fac să tremure din tot cor-

culex pipiens sau țânțarul banal. Țânțarul acesta când stă pe perețe, nu are partea dinapoi a corpului ridicată în sus ci e la același nivel cu capul. Acest țânțar nu are puncte negre pe aripi.

Deci rasa de țânțari **anopheles maculipenis** este aceea care răspândește boala care se numește malaria, paludism sau friguri de baltă. Înainte de a se cunoaște bine această boală locuitorii de pe lângă ape au observat că, vara mai toți erau bolnavi, scuturați de fiori zile întregi, de unde și numele de friguri de baltă. Nu se știa cine răspândește această boală. Se spunea că apele răspândesc

Cum se transmite boala frigurilor?

Om bolnav de friguri (malaria) are microbul bolii în sângele lui. Vara, când țânțarii înțepă pe un om bolnav, sugă sângele acestuia cu care se hrănesc și odată cu sângele supt se iau și microbii boalei cari odată cu sângele intră în stomacul și apoi în intestinale țânțarului. Din intestine microbii trec în gura țânțarului și anume în glandele salivare, iar când acest țânțar încărcat cu microbi înțepă un alt om sănătos, prin locul pe unde a supt dela acesta sânge, îi lasă și microbii bolii cari intrând în sângele omului sănătos îl îmbolnăvesc de malaria.

pul, dinții îi clăntănesc în gură și are o senzație puternică de frig; se acopere cu toate țoalele din casă fără să-l încălzească. În acest timp temperatura se ridică până la 40° și 41°. După criza de frig, imediat bolnavul este apucat de o mare senzație de căldură încât aruncă toate cu câte era acoperit. Apoi urmează o transpirație puternică ce face ca apa să curgă de pe bolnav. Totul durează 1—2 ore. Aceasta se numește un **acces de malaria**.

După acces bolnavul rămâne slăbit, cu amețeli, durere de cap și anemie. La unii bolnavi tempe-

ratura scade la normal după fiecare acces de malarie, ca apoi să se urce din nou în timpul celui de al doilea acces și așa mai departe.

La alți bolnavi accesul de malarie revine în fiecare zi și cam la aceeași oră. În acest caz microbul bolii se numește **plasmodium falciparum** iar febra pe care o dă el se numește **febră zilnică**.

O altă formă de microbi face ca, accesul de malarie să se repete la interval de două zile, adică o zi cu friguri și o zi fără friguri. Microbul în această formă se numește **plasmodium vivax**.

În a treia formă de malarie, accesul se repetă având o zi cu acces după două zile de liniște. Microbul în această formă se numește **plasmodium malariae**. Aceasta este **forma acută de malarie**. Nefiind tratată, ea durează mai multe săptămâni. Trece de la sine dar lasă pe om numai o epavă, slab ca un schelet, anemic și predispus la alte boli care-l răpun ușor. Apoi după mai multe luni, chiar în fiecare an, accesele de malarie apar, țin câtvă timp și trec delă sine. Aceasta este **forma cronică**.

La omul bolnav de malarie splina este mare. La copii ea se mărește atât de mult încât se poate simți în partea stângă a abdomenului, sub coaste.

Ce rău pricinulește malaria netratată.

Omul bolnav, cu timpul devine slab, numai pielea și osul, chinuit de nenumărate accese în fiecare vară. Se anemiează, devine palid, fără poftă de mâncare, fără vlagă;

el este un adevărat infirm, Cu splina mare, cu ficat mare și bolnav, acest om este numai o umbră și fiind scos din câmpul muncii el devine o povară pentru familie. Copiii bolnavi de friguri nu mai cresc, au abdomenul mare ca o desagă, cu splina mare, slabi ca scheletele, se îmbolnăvesc de tuberculoză și mor ca muștele.

În satele din zonele cu malarie este un tablou înfiorător să vezi copiii aceștia bolnavi de malarie cum de abia se mai târăsc pe ulițele pline de praf ale satului. Și astfel an de an, o mulțime nenumărată de copii și de adulți, măresc numărul gropilor din cimitire, și un număr și mai mare devin infirmi și scoși din câmpul muncii.

Cum să luptăm contra malariei?

În primul rând trebuie luptat contra țânțarilor și a larvelor de țânțari. În al doilea rând trebuie luptat contra microbului boalei în cuibă în sângele bolnavului.

Tratamentul curativ al malariei

Bolnavii de malarie nu trebuie să se lase la voia întâmplării și să umble cu tratamente primitive și neserioase ca: descântece, vrăji și altele de felul acesta. Ei trebuie să se caute la medicul cel mai aproape sau la dispensarul Comunei. Si aceasta chiar de la primele semne ale apariției boalei.

Chinina este medicamentul pe care bolnavul trebuie să-l ia în fiecare zi, și anume câte 1 gram (un gram este egal cu două pastile de chinină) pe zi. O pastilă dimineața și una seară după ce

s'a luat masa. Aceasta, timp de șase zile.

Plasmochinul este al doilea medicament necesar. Bolnavul va lua câte o pastilă de 0,02—0,04 grame pe zi timp de 5 sau 6 zile. Aceasta după ce s'a terminat tratamentul cu chinină.

Se mai poate da **atebrină** în locul chininei în aceleași condiții și **chinoplasmin** singur. Apoi se dă chinină timp de șase săptămâni în fiecare zi câte o singură pastilă de o jumătate de gram. Această cură de chinină trebuie repetată de mai multe ori pe an până la completa vindecare.

Tratamentul preventiv al malariei

În zonele cu malarie ar trebui, în mod ideal, ca fiecare ființă umană să ia în timpul verii, când înceapă țânțarii, chinină sau atebrină zilnic sau la două zile. Aceasta pentru a preveni boala. Dar cel mai bun leac de apărare împotriva malariei este stârpirea țânțarilor cari o răspândesc.

Mijloacele de combatere a țânțarilor

Lucrarea de distrugere a țânțarilor este o lucrare foarte grea. Distrugerea lor se obține numai prin distrugerea larvelor (ouăle de țânțari). Aceasta constă în lucrări de asanare, prin canalizări, a mlaștinilor și de desanofelizare cu substanțe insecticide a bălților, substanțe care vor omorî țânțarii înainte ca el să iasă din larvă.

Este ceea ce și-a propus cu atâta tragere de inimă Ministerul Sănătății prin deslănțuirea marelui campanii antimalarică din primăvara aceasta.

Dr. I. Moldovan

Avem o Constituție nouă

Într'o atmosferă sărbătorească și cu unanimitate de 401 voturi, Marea Adunare Națională a votat în ziua de 13 Aprilie a. c. proiectul de Constituție al Frontului Democrației Populare. În aceeași zi, acest proiect devenit legea fundamentală a Tării, a fost publicat într'o ediție specială a Monitorului Oficial, text care se reproduce și în cuprinsul acestui număr. Opinia publică a luat din timp cunoștință de textul integral al acestui proiect și a putut să-l comenteze, dând sugestii, atât pe

calea presei cât și prin celelalte mijloace. În sânul Marelui Adunări Naționale, proiectul a fost de asemenea supus unor cercetări minuțioase. Cu prilejul discuției pe articole, parlamentarii și-au exprimat opiniile lor și au propus amendamente acolo unde n'au fost în totul de acord cu cuprinsul proiectului inițial. Amendamentele juste au găsit încuviințarea Marelui Adunări Naționale și au fost votate.

Marea Adunare Națională a dat Tării o lege fundamentală cu de-

săvârșire nouă, „izvorâtă din toată istoria excepțională a ultimilor ani”. Referindu-se la structura cu totul nouă a actualei Constituții, președintele Biroului Marelui Adunări Naționale, a declarat următoarele, în discursul rostit imediat după proclamarea rezultatului votului prin care s'a adoptat noua Constituție: „Din acest moment, Tara, poporul nostru, Republica noastră Populară, are o nouă Constituție. O Constituție cum n'a mai avut niciodată poporul nostru, o Constituție care se

deosebește ca dela cer la pământ de Constituțiile țărilor de așa zisă „democrație burgheză”.

Constituția dela 13 Aprilie 1948, se ocupă în cele dintâi articole ale ei de Republica Populară Română, arătând că ea este un Stat popular, unitar, independent și suveran, că în această Republică întregă putere emană dela popor și aparține poporului și că, în sfârșit, poporul își exercită această putere prin organele lui reprezentative, alese prin vot universal, egal, direct și secret. Urmează apoi câteva dispozițiuni privitoare la structura social-economică a tinerei Republici Populare Române. Vorbind de această structură, Constituția nouă arată că în Republica Populară Română există trei feluri de proprietăți, și anume: aceea a Statului, a organizațiilor cooperative și a particularilor, persoane fizice sau juridice, că „munca este factorul de bază al vieții economice a Statului” și că inițiativa particulară, pusă în slujba intereselor generale, se bucură de protecția Statului. O atenție deosebită acordă noua Constituție drepturilor și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor. Ocupându-se de această importantă problemă, ea înscrie, de-a-lungul a 21 de articole, principiile de bază ale tuturor libertăților. Astfel ea consfințește egalitatea cetățenilor în fața legii, dreptul cetățeanului la muncă și la odihnă, dreptul la învățatură, dreptul naționalităților conlocuitoare de a folosi limba maternă și de a avea învățământ de toate gradele în limba maternă, libertatea conștiinței și libertatea religioasă, libertatea individuală, libertatea presei, a cuvântului și întrunirilor, dreptul de asociere și dreptul de petiționare.

Organizarea statală este și ea una din preocupările de căpetenie ale noiei Constituții. După ce arată că organul suprem al puterii de Stat, și în același timp unicul organ legislativ al Republicii Populare Române, este Marea Adunare Națională, și după ce fixează amănunțele organizării și funcționării acestei Adunări, ea se ocupă de organele administrației de Stat (Consiliul de Miniștri și ministe-

rele), de organele locale ale puterii de Stat, și de organele judecătorești. Stema Republicii Populare, așa cum este determinată de noua Constituție, reprezintă munți împăduriti, deasupra cărora se ridică soarele. În mijloc se află o sondă, iar în jurul stemei o coroană de spice de grâu. Drapelul Republicii se compune din colorile: albastru, galben și roșu, așezate vertical.

Toate codicele și legile existente vor fi revizuite și puse de acord cu noua Constituție.

Sumara prezentare de mai sus a noului pact fundamental, ne face să înțelegem că votarea și adoptarea Constituției dela 13 Aprilie 1948, constituie un act de însemnătate covârșitoare în viața noastră de Stat. Actuală lege fundamentală creiază drumuri noi, perspective noi. Fie ca ea să aducă prosperitate atât pentru colectivitatea întregă, cât și pentru fiecare îns în parte.

Ioan Bătrâna Voldoveni

Avocat juriconsult.

NU UITA

*Nu uita! Scriptura e-un îndrumător...
Ea-ți arată calea încotro să pleci.
Sfintele ei rânduri pașii tuturor
Ti îndrumă pururi pe bune păteci.*

*Veșnică lumină e Scriptura sfântă;
E cuvântul vieții rostit prin profeți;
E o harpă care la răspântii cântă
Slava Celui veșnic la atâți drumeteți.*

*Ale legii table sunt și'n ceruri scrise;
Miile de îngeri pururi le cetesc
Și cetind dau slavă Celui ce trimise
Omului nevrednic ăst dreptar ceresc.*

*Nu uita! Scriptura e un far aprins.
Ea e cartea care orișicui dă sfat.
Omule, citește-o și de ea convins
Lasă-te de grabă ca să fii salvat.*

Eugenia Popov

O lămurire

Unii foști membri ai Bisericii noastre, cari au căzut dela credință, răspândesc o învățatură neconformă cu Evanghelia Domnului Hristos printre membrii diferitelor comunități din Biserica adventă. Astfel, din informațiile primite la Uniune, am aflat că fostă soră Vuvrea colindă, împreună cu o altă insoțitoare, prin diferite comunități și învață, printre altele, că în afară de ziua Sabátului, trebuie să ținem și sărbătoarea Coriturilor, spunând ca această învățatură ar fi împărtășită și de cel ce semnează aceste rânduri.

Este bine ca frățietatea să știe că niciodată n'am împărtășit astfel de învățaturi cari nu fac parte din învățatura Bisericii noastre. Membrii Bisericii sunt rugați să nu primească pe nimeni din cei cari vin — întrebuintând numele meu — cu astfel de învățaturi.

Ștefan Demetrescu

Studii Biblice

Lecțiunea 6

PASTORUL CEL BUN

Text biblic: Ioan 10, 1—21.

De memorizat: „Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă vieța pentru oi“. Ioan 10, 11.

Parabola păstorului cel bun se pare că este o continuare a convorbirii care se ivi din vindecarea orbului amintită în capitolul dinainte. Un scriitor spune: „Se poate că prezentarea acestei parabole se datorește faptului că Domnul a văzut păstorii și turmele lor pe dealurile din jurul Ierusalimului“.

1. Ce ilustrare frumoasă dădu Isus despre legătura Sa cu urmașii Săi? Cum se deosebește un păstor de un hoț? Ioan 10, 1—3.

„Păstorii din răsărit au nume pentru oile lor, așa după cum noi dăm nume la căței, pisici și cai.

Fiecare dintre noi are un nume (Isa. 45, 3), și numele lui Dumnezeu pentru noi este adevăratul nostru nume.

Noi vom fi mântuiți „nu ca cineva sau un oarecare din omenire, mânat de Domnul său în turma cea mare, ci ca Simon, sau Iacob, sau Alfeu, ori Marta, iubiți de Domnul, al căror nume este scris în felul acesta în cartea vieții Mielușelului. Fiecare nume înseamnă o problemă deosebită, și cere o lucrare aparte“. — J. H. Jowett.

2. Cum își conduce păstorul turma? De ce nu vor urma oile pe un străin? Vers. 4. 5.

Glasul „adevăratului Păstor“ vine la noi prin Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu. Cei cari îl primesc și ascultă de el, se spune că aud și cunosc glasul Păstorului.

3. Deoarece oamenii nu înțelegeau despre ce le vorbea, ce spuse Isus despre Sine? Ce spuse Isus despre aceia cari venise înainte de El? Vers. 6—8.

Isus nu numai că este o poartă sau o intrare în viață și siguranță, dar El este singura cale. Toți cari depind de alte căi de mântuire, sunt hoți și tâlhari.

4. Ce fac cei cari intră prin această ușă? Vers. 9.

5. Ce contrast este arătat între scopul urmărit de tâlhar și acela al păstorului? Vers. 10.

Vieța pe care o dă Isus nu este doar o durată scurtă de câțiva ani, ci veacuri de veșnicii.

6. Iubirea păstorului ce mare sacrificiu îl conduce să facă? Vers. 11.

7. Cel plătit ce face în vreme de primejdie? Care este urmarea pentru oaie? De ce fuge cel plătit? Vers. 12. 13.

8. Cât de strânsă este legătura între păstor și oile sale? Vers. 14.

Pentru a prinde puterea acestei ilustrații, trebuie să înțelegem viața de păstor din răsărit. Iată aci o descriere:

„Pe când stam și priveam, ca și vrăjiți, tăcutele coaste ale dealurilor din jurul nostru într-o clipă s'au umplut de vieță și șgomot. Păstorii își mânau turmele prin poarta cetății. Aveam o vedere generală, și le-am privit și ascultat cu mare interes. Erau acolo mii și mii de oi și capre, adunate într-o masă deasă și de nedeslușit. Păstorii stăteau toți laolaltă până au ieșit toate. Apoi ei s'au despărțit, fiecare păstor pornind pe câte o cale deosebită, și în timp ce mergea scotea un strigăt pătrunzător și deosebit, o chemare. Oile îl auzeau. La început mulțimea aceea de oi începu să se miște ca și cum ar fi fost frământată de ceva intern; apoi se formară vârfuri în direcțiile păstorilor; acestea deveniră mai lungi și tot mai lungi, până ce masa aceea de nedeslușit ajunse ca niște ape vii, curgând după conducătorul lor. O asemenea priveliște nu-mi era nouă, și totuși m'a interesat foarte mult. Se poate că era una din cele mai vii ilustrații la care ochiul omenesc putea fi martor cu privire la frumoasa cuvântare a Domnului amintită de Ioan“. — Manualul cercetătorului Biblicii.

9. Ce spuse Isus despre Tată și despre Sine? Vers. 15.

10. Care era dorința Lui față de oile risipite? Vers. 16.

„Dr. Forsyth spune cum un prieten al său se găsea la o fermă cu oi în Australia, când proprietarul fermei luă un mieluleț din țarcul unde era și-l așeză într'un mare ocol cu mai multe mii de oi, unde șgomotul behăitului oilor și strigătul tunsătorilor de oi era aproape asurzitor. Mielulețul de abia scotea un strigăt slab, dar mama oaie la celălalt capăt al ocolului îl auzi, și porni să-l găsească. „Nu credea că tu ești dincolo de posibilitatea de a fi găsit de Bunul Păstor“, spuse predicatorul. „El vede, El aude fiecărui bună dorință a ta de a-L cunoaște, cum și fiecărui tainică după lucruri mai bune. El te vede ca și cum nu ar mai fi niciun alt copil în lume“. — Tarbell.

11. În ce fel este dovedită marea iubire a Tatălui și a Fiului față de o lume pierdută? Vers. 17. 18.

„Tatăl Meu v'a iubit așa de mult,

incât și pe Mine Mă iubește mai mult pentru că dau viața pentru răscumpărarea voastră. Devenind Eu Inlocuitorul și viața voastră, prin predarea vieții Mele, prin purtarea datoriilor și vinovățiilor voastre, Eu devin mai scump pentru Tatăl.

„Imi dau viața, ca iarăși să o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila ci o dau Eu dela Mine. Am putere s'o dau, și am putere s'o iau iarăși“. În timp ce ca membru al familiei omenestii El era muritor, ca Dumnezeu El era izvorul vieții pentru oameni. El S'ar fi putut împotrivi atacurilor morții, și să refuze de a veni sub stăpânirea ei; dar de bunăvoie a dat viața Sa, pentru ca să scoată la iveală viața și nemurirea. El a purtat păcatul lumii, a suferit blestemul lui, a dat viața Sa ca sacrificiu, ca oamenii să nu moară veșnic“. — Hristos, Lumina lumii, pag. 418.

Lecțiunea 7

PARABOLA SAMARITANULUI

MILOS

Text biblic: Luca 10, 25—37.

De memorizat: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, eu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși“. Luca 10, 27.

1. Pe când Isus învăța pe oameni, cum a fost El odată întrerupt? Luca 10, 25.

Cel care puse lui Isus întrebarea era un cărturar, un învățător religios, unul care pretindea că cercetează și poate să învețe pe alții legea lui Moise.

2. În loc să-i răspundă direct, ce întrebare puse Isus? Vers. 26.

3. Cum răspunse învățătorul de Lege la propria sa întrebare? Vers. 27.

4. Prin ce cuvinte aprobă Isus acest răspuns? Vers. 28.

„Iudeii încă mai acuzau pe Isus că nu apreciază Legea dată pe Sinai; dar El a redus chestiunea mântuirii la ținerea poruncilor lui Dumnezeu“. — Hristos, Lumina lumii, pag. 425.

„Hristos știa, că nimeni nu poate să îndeplinească Legea prin propria lui putere. El dorea să îndemne pe cărturar la o cercetare amănunțită și serioasă, ca să găsească adevărul. Numai primind puterea și harul lui Hristos, putem păzi Legea“. — Parabole, pag. 346.

5. Cum căută învățătorul de lege să se scuze? Vers. 29.

„Cărturarul a știut, că n'a ținut nici primele patru, nici ultimele șase porunci. El fu convins de aceasta prin cuvintele lui Hristos; însă în loc să-și mărturisească păcatele sale, căuta să se desvinovățească. În loc să recunoască adevărul, el încerca să arate, cât de greu e să ții Legea. În chipul acesta el spera, să evite convingerea și să rămână îndreptățit în ochii poporului“. — Ibid.

6. Despre cine începu Isus să spună învățătorului de lege? Vers. 30.

„Ierusalimul se găsește pe podișul Iudeei, și Ierihonul, la o depărtare de 30 km, se află în adâncă vale îngustă a Iordanului, la 27 metri sub nivelul mării. Drumul era strâmt cum și prăpăstios, cu povârnișuri și râpe cum și vâgăuni în fiecare parte. Calea aceasta nu era locuită și era vestită în tâlhari de felul celor amintiți în parabolă“. — Tarbell.

7. Cine trecu prin locul pe unde zăcea cel rănit? În ce fel și-a arătat acesta indiferența? Vers. 31.

8. Cine mai trecu? Curiozitatea ce l-a împins să facă? După aceea ce făcu levitul? Vers. 32.

„Pe urmă a trecut și un levit prin locul acela. Fiind curios să afle ce s'a întâmplat, s'a oprit și a privit pe suferind. El știa prea bine, ce trebuia să facă; însă aceasta nu-i era o datorie plăcută. El dorea, mai bine, să nu fi trecut pe drumul acela și să nu fi văzut pe omul rănit și maltrat. El și-a zis în cele din urmă, că acel caz nu-l privea pe el, și „trecu înainte“. — pag. 347.

9. Cum putem înțelege ciudata lipsă de milă din partea preotului și levitului?

„Educați în școala bigotismului național, ei devenise egoiști, mârghi niși și exclusiviști. Când au privit la omul rănit, n'au știut dacă e din neamul lor sau nu. Se gândeau că s'ar putea să fie Samaritean, și de aceea au trecut pe alături. În purtarea lor, așa cum o descriese Hristos, învățătorul de lege nu văzu nimic contra celor ce învățase el cu privire la cerințele legii“. — Hristos, Lumina lumii, pp. 427. 428.

10. Cine a fost al treilea călător pe același drum? Mila față de cel rănit ce-l conduse să facă? Vers. 33. 34.

11. Cum se gândi el pentru îngrijirea celui rănit mai departe? Vers. 35.

Suma aceasta, adică doi dinari era plata unui lucrător pentru două zile, sau o sumă îndestulătoare pentru a se plăti îngrijirea timp de câteva zile.

12. După ce istorisi toate acestea, ce întrebare puse Isus învățătorului de lege? Vers. 36.

13. Ce răspuns dădu învățătorul de lege? Atunci ce-i spuse Isus? Vers. 37.

14. Ce răspuns lămurit poate fi dat la întrebarea: „Cine este aproapele meu“?

„În felul acesta s'a răspuns pentru totdeauna la întrebarea: „Cine este aproapele meu“? Hristos a arătat că aproapele nostru nu înseamnă numai cineva din Biserica sau de credința noastră. Nu are legătură cu rassa, culoarea sau deosebirea de clasă. Aproapele nostru este orice persoană care are nevoie de ajutorul nostru. Aproapele nostru este orice suflet rănit și zdrobit de adversar. Aproapele nostru este fiecare suflet care e proprietatea lui Dumnezeu“. — Idem, p. 428.

Lecțiunea 8

IN CASA MARIEI ȘI MARTEI; LA MASA CU UN FARISEU

Text biblic: Luca 10, 38—42; 11, 37—54.

De memorizat: — „Dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua“. Luca 10, 42.

Isus nu avea o casă a Sa. El depindea de ospitalitatea prietenilor Săi. „Mântuitorul prețuia o casă liniștită și pe ascultătorii interesați. El dorea să vadă la oameni duioși, curățenie și iubire“. — Hristos, Lumina lumii, p. 445.

La vremea acestei vizite în Betania, în casa Mariei și Martei și a fratelui lor Lazăr, Isus și ucenicii Săi făcuse oboseala călătorie pe jos dela Ierihon, cam treizeci de kilometri.

Partea doua a lecțiunii se ocupă cu atitudinea Fariseilor față de Hristos. Ei erau hotărâți a găsi vreo greșală în El. Până aci străduințele lor fuseseră în zadar. Aci avem raportată o altă încercare din partea lor de a face de râs pe Învățătorul.

1. Odată, unde-Si găsi odihnă Isus? Cine era sora ei? Cum își arătă Maria interesul în învățătura lui Isus? Luca 10, 38. 39.

„Isus fusese bucuros să-și găsească adăpost în familia aceasta pașnică, departe de bănuielile și invidia Fariseilor mânioși. Aci găsea o primire sinceră, și o prietenie curată și sfântă. Aci putea să vorbească cu simplitate și desăvârșită libertate, știind că vorbele Lui erau înțelese și păstrate cu îngrijire“. — Hristos, Lumina lumii, p. 445.

2. Ce făcu pe Marta să se plângă? Vers. 40.

Vorbind despre cele două surori, Marta și Maria, cineva a spus: „Isus ținea la amândouă și amândouă îl iubeau, însă ele erau deosebite. Ochii uneia vedeau oboseala Lui și voia să-I dea; credința celeilalte înțelegea plinătatea Lui și voia să ia

dela El; servirea Martei era primită de Domnul și era recunoscută de El, însă El nu îngăduia ca ea să turbure convorbirea cu Maria. Maria îl înțelegea; ea avea o mai adâncă comuniune cu El; inima ei se prindea de El“. — La lucru, p. 102.

„Marta voia să se îngrijească de ei, și în frământarea ei ea uitase să se poarte delicat față de Oaspetele ei... Maria, își îmbogățea mintea cu prețioasele cuvinte ce curgeau de pe buzele Mângâietorului, cuvinte cari pentru ea erau mai de preț decât cele mai scumpe giuvaeruri pământesti“. — Hristos, Lumina lumii, pag. 446.

3. Prin ce cuvinte pline de bunătațe muștră Isus cu blândețe pe Marta? Ce spuse El despre Maria? Vers. 41. 42.

„Acel „singur lucru“ ce trebuia Martei, era un spirit liniștit de devoțiune, o mai mare frământare pentru cunoștințele privitoare la viața viitoare, nemuritoare, și binecuvântările trebuincioase pentru a crește în cele spirituale. Avea nevoie de mai puțină frământare pentru cele trecătoare, și mai multă pentru cele ce rămân veșnic. Isus voia să învețe pe copiii Săi, să prindă orice ocazie în care poate câștiga cunoștința aceea care-i face înțelepți spre mântuire. Lucrarea lui Hristos are nevoie de lucrători atenți și energici. Cei asemenea Martei, cu zeul lor pentru lucrarea religioasă activă, au un câmp întins în fața lor. Dar ei să stea mai întâi ca Maria la picioarele lui Isus“. — Idem, pag. 426.

4. Cu cine prânzi Isus odată? Ce lucru făcu pe oaspetele Lui să se mire? Luca 11, 37. 38.

Nimeni nu trebuie să se gândească anume că Isus se așeza la masă cu mâinile murdare. Aci nu este vorba de spălarea mâinilor ca să fie curate, ci despre spălarea ceremonială care era o formă religioasă.

5. În ce fel prezentă Isus prezența de bunătațe pe care o aveau Fariseii? Vers. 39.

6. Cum îi muștră Isus? Ce ar fi trebuit să facă ei? Vers. 40. 41.

7. Cât de atenți erau Fariseii în ce privește plătitarea zecimii? Dar ce dădeau uitării ei? Ce spuse Isus că ar fi trebuit să facă ei? Vers. 42.

8. Pentru care motiv rosti Isus un vaiu asupra Fariseilor? Vers. 43.

„Scaunele dintâi“, erau „scaune de cinste pregătite pentru bătrânii sinagogii și pentru învățătorii legii, și de aci numite, în versetul al doilea al acestui capitol (Mat. 23), „scaunul lui Moise“. Ele erau așezate înaintea chivotului, în care se găsea Legea, în partea cea mai înaltă a sinagogii, la „capătul Ierusalimului“. Cei cari le ocupau stăteau cu fața spre popor. Scaunele acestea erau socotite locuri de mare cinste, și erau căutate cu multă râvnă de că-

tre cărturari și Farisei". — Obiceiuri amintite în Biblie".

9. Cu ce a asemănat El pe cărturari și Farisei? Vers. 44.

Obiceiul Iudeilor era ca să văruiască mormântul ce era în rând cu pământul, pentru ca trecătorul să nu calce peste el, și astfel să ajungă „necurat“, potrivit tradițiilor. Neglijarea acestui obicei ar fi dus pe mulți să păcătuiască fără să-și dea seama. Cărturarii și Fariseii ajunseseră niște nefolositoare indicatoare de drum pentru popor în ce privește calea dreptății.

10. Ce spuse lui Isus unul dintre învățătorii de lege? Ce spuse Isus că au făcut învățătorii de lege în ce privește lucrarea lor pentru popor? Vers. 45. 46.

11. Din ce pricină a fost rostit un alt „vaiu“ asupra acestei clase? Vers. 47. 48.

Prin zidirea acestor morminte ei pretindeau că dau cinste profesiilor uciși de străbunii lor; însă faptele lor dovedeau că ei sunt stăpâniți de același spirit care mânase pe părinții lor săucidă pe profesii.

12. De fapt care fusese urmarea învățaturii acestor oameni? Vers. 52.

13. Cuvintele lui Isus la ce faptă conduse pe cărturari și Farisei? Ce urmăreau ei prin aceasta? Vers. 53. 54.

Ni se spune că „într'un oraș din Scoția trăia un om cu mintea pe jumătate, a cărui haină prezenta o înfățișare din cele mai curioase. Toată partea din față a hainei era acoperită cu petece de diferite mărimi, cele mai multe mari. Când era întrebat de ce era haina petecită într'un așa chip deosebit, el răspundea că petecele reprezentau păcatele vecinilor săi. El arăta fiecare petec, și povestea despre păcatul cuiva din sat, apoi arăta un altul, până ce desvăluia păcatele tuturor din sat. Pe spatele hainei sale era un mic petec, nu mai mare decât un leu. Fiind întrebat ce reprezintă acesta, el spunea: „Acesta este neînsemnatul meu păcat, și eu nu-l pot vedea! Nu este acesta un minunat tablou al atitudinii Fariseilor în vremea lui Hristos? Și cât de nimerit în ce privește atitudinea noastră de azi?“

Lecțiunea 9

AVERTIZARI ȘI INVATATURI — PARABOLA OMULUI BOGAT

Text biblic: Luca 12, 1—21.

De memorizat: „Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră“. Luca 12, 34.

Lecțiunea aceasta pare a fi o continuare a întâmplărilor din lecțiu-

nea trecută. Fără îndoială că oamenii vor fi auzit despre musturarea aspră dată de Isus cărturarilor și Fariseilor, și mulțimea creștea în număr și în dorința de a asculta pe Isus.

1. Ce lucru arată marele interes al oamenilor față de Isus și de lucrarea Lui? Despre ce îndrumă El pe ucenicii Săi să se ferească? Luca 12, 1.

2. Ce se va întâmpla cu orice fățarnicie? Ce este spus despre cuvintele rostite în ascuns? Vers. 2. 3.

Expresia „de pe acoperișul caselor“ amintește obiceiul stăpânilor din regiunea Palestinei. Anunțatorul public se suia pe un acoperiș mai înalt, și făcea să se audă o chemare prelungă către toți supușii credincioși spre a lua aminte și a asculta. Apoi, într'o anumită formă, el vestea aceea ce voia stăpânii săi și cerea ascultare.

3. De cine nu trebuia ei să se teamă? Ce este mai rău decât ce ar putea face un vrăjmaș? De cine trebuie să se teamă ei? Vers. 4. 5.

4. Ce două ilustrații au fost date pentru a arăta grija lui Dumnezeu? Vers. 6. 7.

5. Ce este făgăduit celor cari mărturisesc pe Hristos înaintea oamenilor? Ce experiență așteaptă pe aceia cari îl tăgăduesc înaintea oamenilor? Vers. 8. 9.

6. Ce grozavă avertizare este dată celor cari continuu leapădă orice influență bună? Vers. 10.

Noi avem făgăduința lui Isus: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară“. Ioan 6, 37.

Este cu putință a alunga Spiritul dela noi astfel încât glasul Lui sfătuitor să nu poată fi auzit. „Astăzi dacă auziți glasul Lui nu vă împietriți inimile“, căci „păcatul împotriva Spiritului Sfânt este păcatul refuzului continuu și stăruitor de a răspunde invitației la pocăință“.

7. Când nu aveau să se îngrijoreze ucenicii lui Isus cu privirea la ce ar avea să spună? Ce ajutor deosebit este făgăduit celor cari sunt aduși înaintea judecării pentru credința lor? Vers. 11. 12.

8. Ce cerere a fost adresată lui Isus de unul din jurul Lui? Cum răspunse El? Vers. 13. 14.

„Dumnezeu dăduse prin Moise instrucțiuni, cum să se împartă moștenirile. Fiul cel mai mare primea o îndoită parte din averea tatălui, iar frații ceilalți primeau părți egale. Omul acesta credea, că fratele său l-a înșelat la partea de moște-

nire. Stăruințele lui nu fuseseră în stare să obțină ceea ce el credea că i se cuvine; dar, dacă va mijloci Domnul, cu siguranță că va câștiga. El auzise apelurile mișcătoare ale lui Isus, și felul solemn în care da pe față pe cărturari și Farisei. Dacă fratelui său i s'ar spune cuvinte așa de poruncitoare, el n'ar mai stăruia să-i oprească partea sa... Isus ar fi putut să spună omului cele drepte în cazul acesta. Dar acei frați se aflau în ceartă, pentru că amândoi erau lacomi. Cu alte cuvinte, Isus a zis așa: Lucrarea Mea nu este aceasta, să rostesc sentința în asemenea certuri. El venise pentru alt scop, — să predice Evanghelia și în felul acesta să deștepte pe oameni ca ei să înțeleagă lucrurile veșnice“. — Parabole, pp. 232. 233.

9. Ce avertizare dădu Isus? In ce nu constă mulțumirea în viața aceasta? Vers. 15.

10. In pilda dată de Isus pentru a ilustra învățătura Sa, ce lucru neliniști pe omul bogat? Vers. 16. 17.

11. Ce se hotări să facă el cu bunătățile sale? Ce-și zise el? Vers. 18. 19.

12. Ce uită bogatul acesta?

„Omul bogat primise totul dela Dumnezeu. Soarele strălucise asupra țarinei lui, fiindcă razele lui luminează și pe cel drept și peste cel nedrept. Ploaia o dă cerul și peste cel bun și peste cel rău. Domnul făcuse plantele să crească bine și câmpul să rodească din belșug. Bogatul... nu se gândea la Dumnezeu, dela care veniseră toate aceste milostiviri. El nu-și da seama, că Dumnezeu îl făcuse administrator peste bunurile Sale, ca să ajute pe cei lipsiți... Bogatul acesta avea cunoștință de starea săracilor, a orfanilor, a văduvelor, a bolnavilor și nenorociților. In multe locuri ar fi putut să ajute cu bunurile sale... Dar acesta și-a închis inima față de strigătul celor în nevoie“. — Idem, pp. 235. 236.

13. Ce spuse Dumnezeu bogatului? Ce întrebare îi puse El? Vers. 20.

14. Cine sunt asemenea acestui bogat nebun? Vers. 21.

Domnul dorește ca noi să fim pricepuți și economi pentru a avea nu numai pentru trebuințele noastre personale, dar să fim în stare să ajutăm și pe cei în nevoie și să putem da daruri bogate pentru lucrarea Sa. Felul cum folosim aceea ce avem, este o bună cercare a experienței noastre creștine.

„Tot așa este și cu cel ce-și adună comori pentru el, și nu se îmbogățește în cele ale lui Dumnezeu“. Tabloul este potrivit pentru toate timpurile. Poți să faci planuri pentru mulțumirea dorințelor tale egoiste, poți să-ți aduni comori, poți să-ți clădești palate mari și înalte, cum făcură ziditorii vechiului Ba-

bilon; dar nu poți clădi un zid atât de înalt și nici poartă atât de puternică, încât să oprești pe vestitorii nimicirii“. — Idem, p. 237.

Lecțiunea 10

PARABOLA SERVILOR CREDINCIOȘI

Text biblic: Luca 12, 37—57.

De memorizat: „Voi dar fiți gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți“. Luca 12, 40.

În lecțiunea aceasta Isus dă îndrumări deosebit de folositoare pentru timpul acesta. Sunt prezentate a doua Sa venire, adevărata purtare a servilor Săi credincioși cum și primejdiile și ispitele acestor zile.

1. Ce spune Isus despre servii cari vor veghea pentru a doua Sa venire? Ce cinste le va arăta El? Ce arată că nu știm timpul exact al venirii Lui? Luca 12, 37. 38.

2. Ce altă parabolă arată nevoia unei continui vegheri? Vers. 39.

3. De ce este nevoie ca în orice moment să fim gata pentru acest mare eveniment? Vers. 40.

4. Ce întrebare puse Petru? Ce este spus că face ispravnicul credincios? Vers. 41. 42.

„Aceia cari priveghează în vederea venirii Domnului, își curăță sufletele prin ascultare de adevăr. Privegherea stăruitoare ei o leagă de o activitate zeloasă. Pentru că ei știu că Domnul este la ușă zelul lor

este înviorat pentru a colabora cu puterile cerești în lucrarea pentru salvarea sufletelor. Aceștia sunt servii pricepuți și înțelepți cari dau celor din casa Domnului „partea lor la timpul cuvenit“. — Hristos, Lumina lumii, pag. 540.

5. Ce făgăduință este dată celor cari sunt credincioși? Vers. 43. 44.

6. Ce vor spune unii dintre servii? Aceștia ce vor începe să facă? Care va fi experiența servului necredincios? Vers. 45. 46.

Servul cel rău „nu ia în răs ideea celei de a doua veniri a Lui. Dar în inimă, prin purtarea și cuvintele lui, el declară că venirea Domnului întârziează. El izgonește din mintea altora convingerea că Domnul vine în curând. Influența lui face pe oameni să zăbovească lucrurile cu o prefăcută și nepăsătoare încredere. Pasiunii firești, gânduri stricate, ajung să le stăpânească mintea. Servul cel rău mănâncă și bea cu bețivii, se unește cu lumea în căutarea de plăceri. El bate pe cei împreună slujitori cu el, acuzând și condamnând pe cei cari sunt credincioși față de Domnul lor“. — Idem, pag. 540.

7. Care dintre servii Domnului este mai răspunzător? Cine va primi o mai mare pedeapsă? Vers. 47. 48.

„Domnul măsoară cu exactitate fiecă posibilitate, care ni se oferă pentru serviciu. Talentele și capacitățile rămase nefolosite vor fi puse la socoteală tot așa ca și cele cu cari am lucrat. Dumnezeu ne face răspunzători pentru tot ce am fi putut

ajunge să fim sau să facem printr-o justă întrebuițare a talentelor și darurilor noastre. Noi vom fi judecați după cele ce ar fi trebuit să facem, însă nu le-am făcut, fiindcă n'am întrebuițat puterile noastre pentru proslăvirea lui Dumnezeu“. — Parabole, pag. 331.

9. Ce se întâmplă câteodată în familii din pricina predicării Evangheliei lui Hristos? Vers. 51—53.

10. Mai marii iudeilor ce au dorit ca Isus să le arate? Mát. 16, 1.

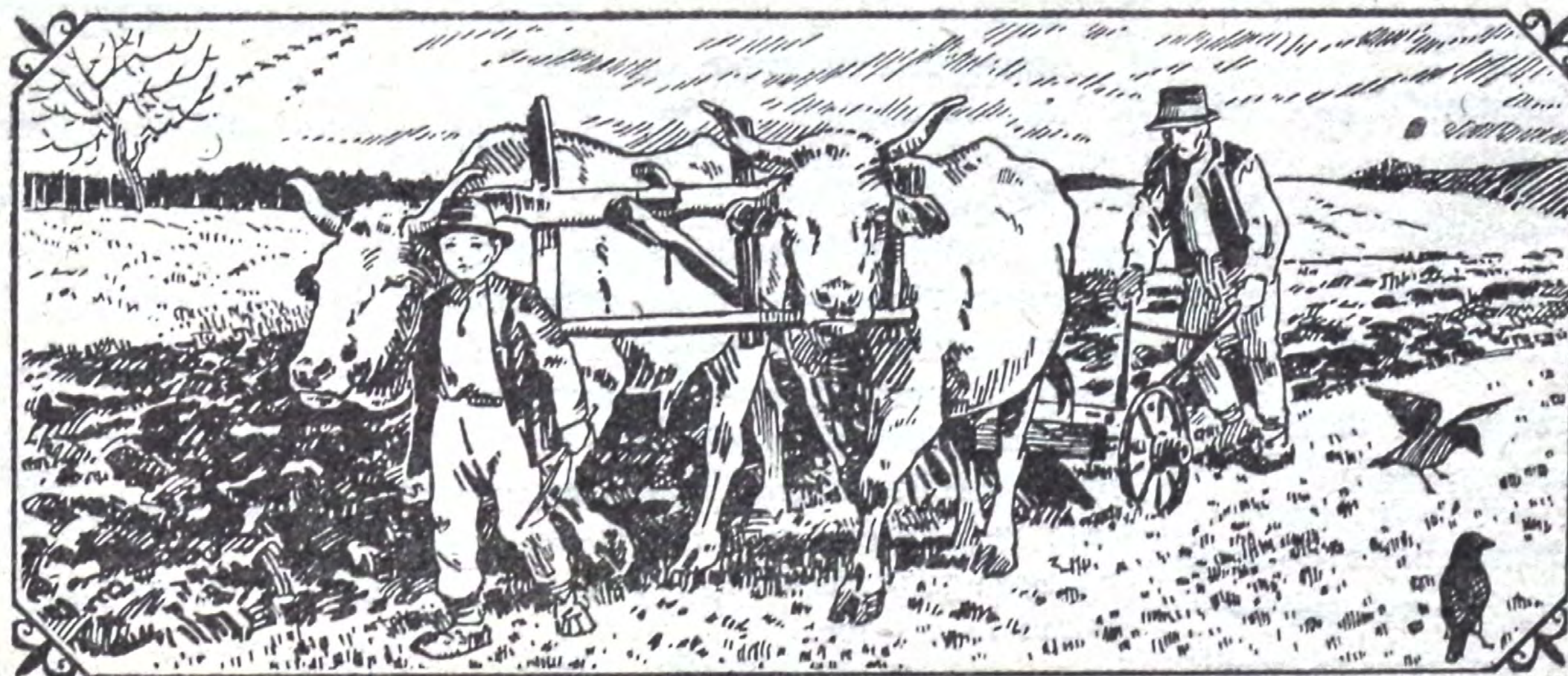
„Semne de-a-dreptul din cer se dăduse pentru a adevăra misiunea lui Hristos. Cântecul îngerilor către păstori, steaua care călăuzise pe magi, porumbelul și glasul venit din cer la botezul Lui, erau mărturii date pentru El... Fiecare minune săvârșită de Isus era un semn al divinității Sale“. — Idem, pp. 346. 347.

11. Ce spuse Isus cu privire la priceperea lor de a înțelege semnele vremii? Luca 12, 54. 55.

12. Ce altceva ar fi trebuit să fie în stare să înțeleagă ei? Vers. 56. 57.

13. De ce nu puteau ei să înțeleagă pe Isus și lucrarea Lui?

„Cei cari doreau un semn dela Isus, așa de rău își înăsprise inimile în necredință că nu observau în caracterul Lui, chipul lui Dumnezeu. Ei nu voiau să vadă că misiunea Lui era în împlinirea Scripturilor... Niciun semn care se putea da în cer sau pe pământ, nu le putea folosi“. — Idem, pag. 348.

INTREBARI

BIBLICE

Indrumări: Unele din aceste afirmații sunt adevărate iar altele neadevărate. In dreptul fiecăreia dintré ele scrie litera A, dacă este adevărat sau N, dacă este neadevărat. Dacă nu ești sigur dacă este bine sau rău, nu răspunde nimic. Când vei trimite răspunsurile, amintește doar numărul întrebării și scrie în dreptul ei litera corespunzătoare: adică A sau N.

1. Biserica creștină a fost clădită pe Petru.

2. Când Dumnezeu a creat pe om El l-a făcut nemuritor.

3. Sabatul a fost instituit la Sinai.

4. Mărturisirea păcatului este de nevoie în vederea iertării.

5. Creștinul trebuie să fie cumpătat în toate lucrurile.

6. Toți cei drepti vor fi înviați cu ocazia unei învieri deosebite.

7. Cele zece porunci au fost desființate odată cu moartea Domnului Ișus pe cruce.

8. Dumnezeu dorește să scrie legea Sa în inima noastră.

9. Legea lui Dumnezeu nu va fi schimbată niciodată.

10. O binecuvântare deosebită este rostită asupra celor prigoniți din pricina neprihănirii.

11. Corpul creștinului este templul Spiritului Sfânt.

12. Morții nelegiuți vor fi înviați la sfârșitul celor o mie de ani.

13. Nemurirea va fi dată celor drepti cu ocazia învierii.

14. Chiar și în moarte oamenii sunt în stare să cugete, din pricină că spiritele lor merg în ceruri.

15. Stropirea este forma cuminată pentru botez.

16. Timpul de probă s'a terminat în 1844.

17. Dumnezeu este autorul neorânduului.

18. Mântuiții vor locui în ceruri pe vecie.

19. Numai Satană și îngerii săi vor fi asvârliți în lacul focului.

20. Va fi totdeauna primejdia, chiar și pe noul pământ, ca oamenii să nu asculte de Dumnezeu.

Instrucțiuni: Răspunsurile la aceste întrebări se vor da odată de către toți tinerii din comunitate în fața presbiterului comunității. Fiecare tânăr și tânără va avea o hârtie și un creion. Pentru fiecare întrebare se va lăsa un timp de vreo 3 minute. Apoi toate hârtiile cu răspunsuri vor fi strânse, iscălite de presbiter și trimise pe adresa: V. Florescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116, București IV. Numele celor cari vor răspunde bine la toate întrebările vor fi publicate în Curierul Misionar.

Joc Biblic

Alege câteva nume de diferite feluri, de exemplu: toiag, secure, șarpe, stâncă, etc. și roagă pe cei ce iau parte la joc să scrie tot ce știu din Biblie în legătură cu ce ai anunțat. Nu se anunță decât un singur lucru odată și se lasă un timp de 5 minute spre a se scrie ce știu despre el și de abia apoi se anunță celălalt lucru. La urmă se cetelesc rezultatele cele mai bune. Se va avea grijă să nu se ia prea multe nume la un joc.

D. Csongvay — Cluj

Exercițiu de memorie

Toți cari iau parte la exercițiu să aibă o hârtie și un creion. Toți ascultă cu atenție și nu scriu nimic până ce conducătorul nu termină ce are de spus. Când totul este în regulă și toți sunt atenți, acesta dictează o frază din cărțile noastre sau un text mai mare dar care să nu fie prea cunoscut. De îndată ce s'a spus ultimul cuvânt din text toți încep să scrie ce au prins. Se dă un timp de 5 sau 10 minute. Apoi lucrările sunt corectate și se dau note potrivit numărului greșelilor.

Szilagy — Tg. Mureș

ATENȚIUNE

Dela atelierul mecanic Iosif Tonchievici, se poate procura presă pentru faguri, mult mai bine reușită ca până acum. Mărimea este 27X42 și 22X35. Rog adresați-vă la Iosif.Tonchievici, Str. Cuza Vodă Nr. 176, Piatra Neamț.

INȘTIINȚĂRI

Către toți predicatorii, presbiterii și credincioșii Bisericii Adventiste de Ziua a 7-a din România.

I.

Informațiuni venite chiar din partea oficialității arată că elemente despre care se crede că ar aparține Bisericii noastre, s'ar comporta într'un mod cu totul împotriva poruncilor lămurite ale Sfințelor Scripturi, care ne învață că „nu este stăpânire care să nu vină dela Dumnezeu”, și care neavertizează, că „cine se împotrivese stăpânirii, se împotrivese rânduielii puse de Dumnezeu, și cei ce se împotrivesc își vor lua osânda”. Anume, ni se semnaleză că unii coreligionari, dând frâu liber gurii, ar rosti diferite vorbiri nepotrivite la adresa Cărmuirii, purtând tot felul de vorbe și că, în general ar avea o atitudine lipsită de respect față de Stăpânire. Elemente cu o astfel de purtare n'au fost identificate de noi până în prezent. Dacă, însă, în rândurile noastre ar exista, într'adevăr, coreligionari care s'ar deda la acțiuni atât de nesăbuite, atunci, aceștia, este bine să știe că, prin purtarea lor, compromit Biserica.

De fapt, acele persoane cari, în nesocotința lor, dau pe față lipsă de respect și supunere față de Cărmuire, nu sunt adevărați creștini. Adevăratul creștin, ca unul care urmează povețele Bibliei, este un cetățean corect și devotat.

Purtarea unor astfel de elemente este desaprobată de Biserică prin Cuvintele categorice ale inspiratului apostol Petru. Vorbind despre unii ca aceștia în cea de a doua epistolă a sa, între altele, apostolul Petru spune următoarele: „... ei nu se tem să batjocorească dregătoriile, pe când îngerii, cari sunt mai mari în tărie și putere, nu aduc înaintea Domnului nicio judecată batjocoritoare împotriva lor. 2 Petru 2, 20—11.

Semnalăm cele de mai sus, cu scopul ca, dacă într'adevăr se găsesc unii coreligionari de ai noștri cari ar avea o astfel de purtare nepotrivită față de Cărmuire, responsabilii organizațiilor noastre bisericesti de pretutindeni să ia față de aceștia măsurile impuse de regulile Bisericii noastre. Deasemenea atragem responsabililor noștri atenția de a veghea să nu se strecoare în Comunitățile noastre, ca membri, elemente neconvertite, cari prin venirea lor în mijlocul nostru nu urmăresc mântuirea sufletului, ci caută să se refugieze în Biserica noastră cu anumite scopuri rele. Este de datoria noastră și în interesul libertății de exercitare a cultului, să veghem neînțecat ca Biserica noastră să nu devină, conștient sau inconștient, un azil și un camuflaj pentru anumite elemente certate cu Cărmuirea și Justiția Țării.

În acest scop se recomandă un sever control cu prilejul primirii de noui membri în sânul comunităților noastre.

Comitetul Ununii
de Conferințe A. Z. Ș.

Ecouri din presă

Ministerul Justiției a dat o decizie prin care se numesc membrii corpului didactic și administrativ ai școlilor juridice populare de pe lângă tribunale, destinate asesorilor populari. Asemenea școli vor lua ființă pe lângă un număr de 41 tribunale de județ din Republica Populară Română.

Ca urmare a măsurilor Comisiei Ministeriale de redresare economică, împrumuturile pentru înzestrarea gospodăriilor țărănești au fost foarte mult ușurate. Astfel, nu mai puțin de 400 agenții ale Băncii Naționale vor distribui credite pentru plugari și meseriași dela sate, cu o dobândă mică și formalități cât mai simple.

Creditele se vor acorda în deosebi pentru cumpărarea de vite, unelte, mașini, semințe, adică pentru înzestrarea agricultorilor, iar meseriașilor pentru procurarea de scule și materiale.

Din suprafața cultivată a țării noastre, cam 344.000 hectare sunt cultivate cu pomi roditori, dintre care 152.000 ha. sunt pruni; 68.000 ha. meri; 31.000 ha. cireși; 13.000 ha. caiși și zarzări; 3800 ha. gutui, etc. Din producția de prune 11.700 vagoane se consumă în stare proaspătă, 3200 vagoane ca prune uscate, iar 23.100 vagoane sub formă de... țuică; din rest se face marmeladă și magiun.

Se pare că prin sporirea producției de zahăr, autoritățile de resort vor căuta să îndrepte cât mai multe vagoane de prune și alte fructe către fabricile de marmeladă, combătând astfel fabricarea, în prea mari cantități, a țuicii.

Uzinele I. M. S. din Brașov (fost I. A. R.) au livrat până în prezent 400 tractoare și 205 semănători cu tracțiune mecanică cu 24 rânduri, pe seama Ministerului Agriculturii, care le-a repartizat fermelor și stațiilor de mașini REAZIM.

Rezultatele provizorii ale recensământului dela 25 Ian. 1948, ne arată că în Republica Populară Română trăiesc 15.872.624 de suflete, dintre cari 7.671.569 băr-

II.

Adresa Ministerului Cultelor Nr. 6164/948, referitoare la întocmirea de cimitire proprii și înmormântări când cultul nu posedă un astfel de cimitir.

Rugăm pe toți predicatorii și presbiterii comunităților Cultului creștin adventist de ziua a șaptea să se conformeze întocmai dispozițiilor de mai jos luând contact cu autoritățile administrative locale.

REPUBLICA POPULARA ROMANA
MINISTERUL CULTELOR

Direcțiunea Cultelor: Reformat, Ev. Luteran, Unitarian, Mozaic, Musulman, etc.

UNIUNII DE CONFERINTE ADVENTISTE DE ZIUA A 7-A
DIN ROMANIA

LOCO

Str. Mitropolitul Ghenadie Petrescu Nr. 116

14 Aprilie 1948

6164/948

În vederea reglementării provizorii a problemei înmormântărilor și pentru a se evita pe viitor greutățile ce se întâmpină la înmormântarea credincioșilor aparținând diferitelor culte și asociații religioase, Ministerul, având în vedere referatul contenciosului dela tem. Nr. 6164/1948 a luat următoarele măsuri, pe care vă rugăm a le aduce la cunoștință organelor în subordine pentru conformare:

1. Toate cultele sunt obligate a-și întocmi cimitire proprii cu respectarea dispozițiilor autorităților administrative și sânițare a căror avize vor fi obligatorii.

2. În mormântările nu se pot face decât în cimitire; înmormântările în biserici, capele, etc., sau locuri particulare sunt interzise.

3. În orice cimitir aparținând unui cult, este admis a se înmormânta chiar și morții aparținând altui cult dacă în localitate acest cult nu are cimitir și nici cimitir comun nu există.

4. Dispozițiunile dela pct. 3 se vor aplica până la întocmirea cimitirilor proprii ale fiecărui cult sau până la creierea cimitirelor comune de către primării, care urmează să primească dispozițiuni în acest sens dela Ministerul Afacerilor Interne.

Despre difuzarea către unitățile administrative în subordine, protopopiate, parohii, conferințe, comunități, etc., a acestor dispozițiuni și despre stricta lor respectare, ne veți comunica la timp.

/ MINISTRU,

/ss I. Nistor/

DIRECTOR,

/ss/ V. Frangu

bați, și 8.201.055 femei, de unde reiese că numărul femeilor întrece cu 529.486 pe acela al bărbaților. În toată întinderea țării sunt 4.203.092 gospodării. Împărțiți pe vârste numărătoarea arată că 4.588.123 locuitori, sunt copii până la 14 ani; 7.466.394 între 15 și 44 ani; 2.524.415 între 45 și 60 ani, și 1.293.692 peste 60 de ani.

La orașe locuiesc în 183 localități urbane, 3.713.139 suflete, iar la sate în 6400 de comune 12.159.485 suflete. Între anii 1941 și 1948, populația țării a scăzut cu 674.000 de suflete. Din totalul de 13.862.816 locuitori peste vârsta de 7 ani, 3.197.278 nu știu carte, dintre cari 2.620.227 au vârsta mai mare de 20 de ani.

Provinciile cu cei mai mulți neștiutori de carte sunt: Oltenia, Muntenia, Dobrogea și Moldova; iar județele: Maramureș, Vlasca, Ilfov, Teleorman și Olt se află în capul listei neștiutorilor de carte.

În București trăiesc astăzi 1.041.807 suflete, cari locuiesc în 116.333 corpuri de casă. Dela numărătoarea din 6 Aprilie 1941, până la aceea din 25 Ian. 1948, populația Capitalei a crescut cu 49.271 de suflete.

În planul de cultură agricolă a acestui an, se prevede cultivarea următoarelor plante industriale, alimentare și textile: sfeclă de zahăr 65.000 hectare, cartofi 211.000 ha., mazăre 31.693 ha., fasole 35.000 ha, legume 150.000 ha. Bumbacul va fi cultivat pe aproximativ 50.000 ha., cânepa pe 65.000 ha., iar inul pe 20.000 hectare.

CURIERUL MISIONAR

Organ al Cultului adventist de
ziua șaptea din România

Uniunea de Conferințe

Apare sub conducerea unui

comitet de redacție

Anul XXVI, Iunie, 1948 Nr. 2.